

[Aksel Larsen.]

måske give os vished for. Det hjælper så uendelig lidt, hvis menneskeheden til den tid er dødsdømt, at vi så får vished.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel tilsluttede sig den højtærede ministers redegørelse og kunne ikke forstå min ængstelse for at behandle spørgsmålet om forbud mod forsøgssprængninger og spørgsmålet om almindelig nedrustning i samme åndedræt. Ja men det skal jeg forsøge at forklare, når det ærede medlem ikke kan forstå det. Det drejer sig ikke om at behandle dem i samme åndedræt, det drejer sig om at knytte dem sammen, sådan at man ikke standser prøvesprængningerne, før man er nået til en almindelig nedrustningsaftale. Det er det, der kan bevirke, at der kan gå uendelig lang tid. Vi ved godt, at der under disse nedrustningsforhandlinger gøres visse fremskridt. Vi ved også, at der tårner sig store vanskeligheder op, når man bringer spørgsmålet om Tysklands enhed ind i billedet og siger: før vi opnår Tysklands enhed, kan vi ikke opnå almindelig nedrustning, og før vi opnår almindelig nedrustning, kan vi heller ikke forbyde prøvesprængninger.

Det er derfor, jeg taler for, at man ikke skal indstille sig på, at nogen af de ting knyttes sammen, men at man skal koncentrere sig om det første og vigtigste: at få standset prøvesprængningerne; det bliver ganske vist indledningen til nedrustning, men det vil naturligvis gavne... (*Kristen Amby*: Hvilken garanti har man for det?) ... Jeg har ikke sagt, at man har nogen garanti for det, men det vil jeg da tro der bliver. Hvis det ærede medlem hr. Kristen Amby er i stand til at tænke logisk, kan han vel sige sig selv, at hvis man når et resultat på et så vigtigt område som det, det her drejer sig om: at standse prøvesprængningerne, er der banet vej for videre fremskridt; men det livsfarlige for menneskene og også for det ærede medlem hr. Kristen Amby er prøvesprængningerne. Derfor er det dem, man skal sætte ind over for og først og fremmest standse. Det betyder ikke, at man skal lade alt det andet ligge, men jeg mener, at man skal koncentrere sine kræfter væsentligst om at få standset prøvesprængningerne.

Det ærede medlem hr. Fanger har fundet ud af, at der bliver langt større fare for menneskenes påvirkning af radioaktivitet, hvis vi får atomkraftværker her i landet. Lad os nu få dem først! Men lad mig give den oplysning til det ærede medlem hr. Fanger, som — undskyld jeg siger det — afslører, at han overhovedet ikke har begreb om det hele, at ved fredelig udnyttelse af atomenergien, udvikles ikke det nye grundstof strontium 90, ej heller radioaktivt kobolt, som er lige så farlig. Det er disse stoffer, der er de mest farlige for menneskeheden, og derfor hører det ingen steder hjemme at henvise til udsigten til, at vi om måske 20-50 år får 20-30 atomkraftværker her i landet, og sige, at dette kan blive langt farligere end prøvesprængningerne med brintbomberne. Desuden turde det vel være indlysende, at tekniikken går frem, og at man vel finder frem til en løsning af det problem, som formentlig er det farligste ved den fredelige udnyttelse af atomenergien: hvad skal vi gøre ved affaldsstofferne — som for øvrigt i sig selv repræsenterer en energimængde lige så vel som en væsentlig del af den varme, man anbringer under en dampkedel for at lave vand til damp, idet der derved også går energi til spilde. Én ting ved vi; vi ved, hvad strontium 90 er. Det frembringes i hvert tilfælde ikke ved fredelig udnyttelse af atomenergien, og derfor hører det ingen steder hjemme at tale om faren ved kommende atomkraftværker. Det, talen drejer sig om, er den eksisterende fare ved strontium 90, der kommer ved prøvesprængninger med atom- og brintbomber.

Den højtærede minister sagde, at om de skadelige radioaktive virkninger af forsøgssprængningerne er videnskabsmændene ikke enige; men så tilføjede han, at hertil kom de seneste britiske og amerikanske meddelelser om, at man nu kan konstruere en ren brintbombe helt uden eller næsten uden radioaktivt nedfald. Jeg tillader mig at spørge, hvor ministeren har det fra. Der er fra Amerika kommet nogle telegrammer om, at man håber, hvis det går godt, måske i løbet af 5 år at kunne konstruere en ren brintbombe; andet er der ikke kommet frem, og på det grundlag står en repræsentant for regeringen på tingets